

Berkenyei András (1940–2007)

A posta sajnálatos késedelme miatt kedves kollégánk fényképe a decemberi számban megjelent nekrológjából kimaradt. Verőcén helyezték végső nyugalomra.

Komjáthi Ferenc (1940–2007)

Gyászol a Kisalföldi Erdészek és Vadászok Közössége. Életének 68. évében elhunyt dr. Komjáthi Ferenc okleveles erdőmérnök, a Kisalföldi Erdő és Felfeldolgozó Gazdaság volt vezérigazgatója. Erdész- és vadászélete

szorosan kapcsolódott a kisalföldi erdőkhöz. Végigjárta az erdőgazdálkodásban a szakmai beosztások minden fokozatát. Volt műszaki vezető, erdészvezető, majd pedig vezérigazgató. A gyakorlatban tevékenykedve tökéletesítette szakmai ismereteit, de emellett tudományos tevékenységet is folytatott.

Természettudományos érdeklődése mellett fogékony volt a műszaki ismereteket igénylő megoldások megvalósítására is. Ezt

bizonyítják a Hanságban végzett útépítési eredményei, vagy az általa szabadalmaztatott lengőcsoroszlyás ültetőgép. Folyamatosan hódolt vadászszenvedélyének, és aktívan gyakorolta a vadászatot amikor tehetette. Olyan erdészeti vezető volt, aki az erdőben járt, folyamatosan dolgozott, és az íróasztalnál csak a legszükségesebb időt töltötte. Mindig tudta mi történik az erdőn. E sorok írója, későbbi barátja, amikor műszaki vezetőként alkalmazottja lett – engem technikusi gyakornoknak és mérnök gyakornoknak is ő vett fel az Erdőgazdasághoz –, útravalóul a következőket kapta tőle: „jól jegyezze meg, hogy a műszaki vezetőknek az erdőn van a helye nem az irodában. A mi munkánkat csak szakember tudja minősíteni, és az számít amit az általunk kezelt erdő képe mutat.”

Természetesen az ilyen világos beszédet érti az ember és nekem is vezérelvémmé vált az elmúlt húsz évben gyakorlati munkám során. Jólesett amikor együtt vadászva elismerő szavakat mondott a mostani kollégák gyakorlati tevékenységéről. Nekem számított a véleménye mert értett hozzá! Talán emberileg is azért kerültünk közel egymáshoz mert szakmai filozófiánk azonos volt. Ugyanazon a szemüvegen keresztül néztük az erdőt és az erdőgazdálkodást. Az élet most már egyértelműen bebizonyította, hogy egy furcsa ellentmondásos időszakban volt elsőszámú vezető.

Az úgynevezett önkormányzó vállalatvezetés időszakában, a vállalati tanácsok működése idején. Talán ez is befolyásolta, hogy a rendszerváltoztatás után az élet más szakmai területre sodorta. Ezt velem gyakran megbeszélte,

és én igazat adtam neki, hisz öt évig mint ágazat vezető mérnöke dolgoztam a cégénél. Élő részese voltam a folyamatoknak, ismertem és ismerem az akkori problémákat. Most is úgy gondolom, hogy méltatlanul bánt vele a sors.

Vállalkozóként, igazságügyi szakértőként, környezetvédelmi előadóként is mérnöki teljesítményt nyújtott, mert szakmailag felkészült volt.

Kimutatta, hogy jól esik neki a volt fiatalabb kolléga segítőkészsége, aki mindig a volt főnököt tisztelte benne.

Akkor értettem meg, hogy milyen őszinte amikor korábbi sérelmeiről beszélve elmondta amit gondol. Biztosan tudom, hogy senki iránt nem táplált haragot, és sok őt ért méltatlanságot a körülményeknek tulajdonított nem személyeknek. Hogy mások is így érezhettek, azt bizonyítja a temetésén megjelent kollégák, tisztelő sokasága.

Feri Bátyám! – búcsúunk tőled, volt kollégáid, barátaid.

A ravazdi erdészek – tisztelettel adózva emlékednek – meg fogják jelölni azt a helyet, ahol az utolsó vadászatodon földi pályafutásodat befejeztél. Ezen az utókor olvashatja erdész hitvallásodat, melyet Áprily Lajos költő Szeret az erdő című versében gyönyörűen fogalmazott meg:

„S ha majd mélyebbre költözöm
érezstelen rommá omoltam
egy hang közelről súgja még
én is az erdő fája voltam”

Kocsis Mihály
okleveles erdőmérnök,
vezérigazgató-helyettes

Az öreg tölgy meglátogatása

A számomra legszebb, legnagyobb és legkedvesebb tölgyfa a Dunántúl számos lelegezőinek egyikén áll öt évszázadok óta. Sok időt eltöltöttem lombkoronája alatt a fűben ülve, olykor pedig hatalmas ágaira kapaszkodtam, hogy még közelebb kerüljek hozzá. Ekkor szinte arcomat érintették haragoszöld, szabdalt levelei. Így a lombok között, egy kényelmes vastag ágon ücsörögve ábrándoztam, és szinte utaztam az idők végtelejében. Utazásom során nem voltam egyedül, hiszen az öreg tölgy szinte mesélt nekem. Mesélt arról a közel háromszáz esztendőről, amely születése pillanatától napjainkig történt vele. Szépségét biztos az is befolyásolta, hogy magánosan állt, távol a többi fától. Kalandoztam az időben, vajon hány madárfaj repülhetett már ágaira, hány madárfaj költött már hús lombkoronájában? Az egyik oldalán nagyobb száraz ágcsontok meredeznek a kék ég felé, rajta néhány harkályodú, ahol albrétként napjainkban seregélyek költenek. Másik felén egy kisebb méretű odú tátongott; biztos vagyok benne, hogy számos denevér használta már nappalozó helyül, és abban is biztos vagyok, hogy

fiaik is ezekben a szűk odvakban jöttek világra. Hány szarvasbogár gyülekezhetett már itt, a kéregből kicsorduló nedvet iszogatva? Vajon háromszáz esztendő alatt hány cincérlárvának volt bölcsője, táplálója ezen öreg tölgy? Talán még keselyűk is köröztek felette, hiszen egykoron a legeltetés során volt elég elhullott állat a környéken. Hány gébics használta vártaként száraz ágait? A fa pedig, dacolva az idővel, szinte töretlenül és irigylésre méltóan áll még ma is a Nyírad háttárában lévő legelőn. Kemény teleken vasos hó fedi girbe-gurba ágait, a fagyban sokszor ólmos jégben pompázik. Mennyi erőt, tartalékot rejtethet - és rejt még - magában, hogy napjainkban, ha körbejárom, csak csodaszép kerek lombkoronájában gyönyörködhetek. Vajon hány nyári villámlassal érkező erős zivatart élt meg ez idő alatt, és soha nem sújtott le rá egy villám sem. Vajon fiatal korától kezdve (amikor még kis husángként tengette életét) napjainkig (mikorra tiszteletreméltó óriássá fejlődött) mennyi megpróbáltatáson ment keresztül? Nem vált fejszék martalékává, és ismerve a pásztorok embereket természet-

tiszteltét, abban az időben, míg sertéskon-dák csámcsogtak alatta a tölgygymakon, és gulyák deleltek árnyékában, biztosított volt a fa jövője.

Bármikor arra járok, megsimogatom törzsét; tenyerem éle szinte eltűnik a mély barázdákban. Feltekintve rá, égbetörő nagysága tiszteletet parancsol számomra. Eltűnődök azon, hogy az ember milyen parányi lény hozzá képest. Életünk röpké pillanat az ő korához viszonyítva. Ha már feléje tartok, akkor is borzongás fut át rajtam, s ha mellette vagyok, feltöltődöm élményekkel. Minden tavasszal várom, hogy frissen zöldellő lombátára alá telepedhessek, és évenként újra átérezzem azt a megmagyarázhatatlan hangulatot, amely mellette meglep engem. Szenderegtem már alatta, s közben mindig jó érzés töltött el, felébredve pedig egy pillanatnyi csoda került a lelkembe. Mindenkinek kívánom ezt az élményt, hiszen ilyenkor döbbenhet rá az ember, hogy a természettől nem szabad elszakadnunk. Bármennyire is közhelynek hat, de a természet adja a legnagyobb erőt számunkra!

ifj. Vasala Gábor